

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Stella Adorján*
Cím: *Családias vacsora*

Forrás: *Eti Hírlap*

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

640.24

Hely

"Gellért" Szállás

Idő

"1958"

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. s

Székesfővárosi házi nyomda 1926 — 8891

A suszternek rongyos a cipője, a szabónak foltos a nadrágja. **E**z a hány-szor hallottam ezt a közmondást és el is hittem, mindaddig... no de ne vágjunk az események elébe.

Férfitársaságban evésről beszélgettünk. Ne sértődjenek meg a nők, akik azt hiszik, hogy a férfiak maguk között mindig csak szoknyáról társalognak. Szó sincs róla! Csámcsogva meséltük el a finom fogásokat, amiket az életben elfogyasztottunk. Akik sokat utazgattak, nemzetközi étlapokkal dicsekedtek, magasztalták a kijevei kotlettet, a marseille-i bujabeszt, a moszkvai csicit, az erdélyi vargabélest és egyéb földi jókat. Aztán sor került a hazai koszt méltatására. Mindenki elmesélte a maga kivételes történetét, ami rendszerint úgy kezdődött: „soha életemben olyan jót nem ettem, mint...”

Felhasználva a lélegzetvétel áldásos szünetét, magamhoz ragadtam a szót:

Negyedszázaddal ezelőtt történt. Színház után tértem be a Gellértbe, gondoltam már nem érdemes az étteremben leülni, későre jár az idő, bekapok valamit a hallban. Amint nézegettem az étlapot, pincérek bukkantak fel előttem, libasorban, fehérkesztyűs bal kezükben ezüst tálcával, jobb kezüket a hátuk mögött

Családias vacsora

tartva, mint a csapnivaló filmekben, ahol a látványosság pótolja a mondanivalót.

— Ezek hova mennek? — kérdeztem az én pincéremtől, aki türelmesen várt a rendelésre.

Legyintett:

— A vörös szalonba. Családias vacsora van.

— Miféle vacsora?

— Nem érdekes. Jubileum. Gundel úr adja Keszey úr tiszteletére. Csupa vendéglős van meghíva, Keszey úr barátai és tisztelői.

— Ki főzte a vacsorát?

— A séf, meg Gundel úr személyesen.

Határoztam.

— Ez a vacsora jön ide. Én is tisztelem Keszey urat.

Hírlapírói működésem alatt nem vívtam ki mást, mint a pincérek szeretetét. Természetes, hogy rövid susmogás után, minden ünnepi tál megtorpant előttem, mielőtt befordult a vörös szalonba. De kicsoda tálak voltak ezek! Balatoni fogas haladt a díszmenet élén, kemény tartármártás kíséretében, de kicsoda tartármártás, csodálkozva állt meg benne a kanál. Ha néztán valaki nem kedvelte vol-

na előeteinek a magyar tenger káprázatos ajándékát, holtversenyben érkezett vele a hófehér libamáj, körülötte ájtatos tepertők térdepeltek. Aztán megjelent az idény büszkesége, ropogósra sült fiatal liba, körülrajongva a körtek sokaságától. És bevonultak a rétesek párosával, almás és káposztás, de természetesen fordított sorrendben kínáltatták magukat. Bár alig volt már férőhely, a sajtokat sem óhajtottam megsérteni. Bőségesen öntöztem a lakomát a magyar föld legzamatosabb boraival.

Nem csalódtam Gundel Károlyban, barátomban. Finom ember, aki megbecsüli a szakma mesterének tiszteletére egybegyűlt vendéglős kollégáit. Hiába, nem minden suszternek rongyos a cipője.

— Fizetek — mondtam végül bágyadtan.

Mosolyogva válaszolta a pincér:

— Már érdeklődtem kérem: nincs blokkolva. És kéretik, tessék bemenni a vörös szalonba, most kezdődnek az ünnepi szónoklatok.

Udvariasan elhárítottam a megbecsülést. Hivatlan vendégnek nincs joga szónoklatokat végighallgatni.

— Ellenden, majd szóljanak ha Keszey úr revansot ad Gundel úrnak...

Stella Adorján